Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 553 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. CLAEYS**
Merodedreef 45
2260 WESTERLOO

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. CLAEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Perde, gelegen in de provincie Kirkuk. U zou aanhanger zijn geweest van de Baath-partij maar verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest. U zou uw militaire dienst niet hebben gedaan, maar wel lid zijn geweest van 'Fouj' (bataljon) 215 van de Koerdische Jash. U verklaart dat uw vader 'Rafique Hezbe' was bij de Baath-partij. Hij zou masool (verantwoordelijke) zijn geweest in de wijk Tiseen waar jullie woonden. Uw vader zou hebben deelgenomen aan deportaties van Koerdische families uit Perde. Enkele dagen voor de inname van Perde, op 13 april 2003, zou u door de verantwoordelijke van uw bataljon opgeroepen zijn om naar het fort in Daraman te gaan om mee te vechten tegen de Koerdische peshmerga's. U zou gedurende vijf dagen in het fort zijn gebleven. De dag na de val van Bagdad, op 10 april 2003, zouden alle strijders naar huis zijn teruggekeerd. Kort voor de inname van Perde door Koerdische peshmerga's (strijders) zou uw vader gevlucht zijn.

Sindsdien zou niemand nog iets van hem hebben vernomen. Uw broer zou bij de inname van Perde door peshmerga's op straat zijn neergeschoten. Toen de peshmerga's naar jullie huis kwamen zou u kunnen vluchten zijn. Tijdens uw ontsnapping zou u meermaals zijn beschoten en u zou zwaar gewond zijn geraakt. Na dit incident zou u gedurende twee maanden in het Saddamziekenhuis in de stad Kirkuk zijn verzorgd. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou u samen met uw moeder gedurende drie maanden bij uw tante in Kirkuk zijn ondergedoken. Op 28 september 2003 zou u Kirkuk zijn ontvlucht en via Zakho naar Turkije zijn gegaan. U zou op 4 oktober 2003 in Istanbul zijn aangekomen. Op 1 augustus 2004 zou u Istanbul hebben verlaten en naar België zijn gekomen. U zou op 9 augustus 2004 in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 10 augustus 2004, diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat u schrik heeft voor represailles ten gevolge de activiteiten van uw vader bij de Baath-partij.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Irak. Gezien uw afkomst uit Centraal-Irak, uw positie en de situatie in uw gebied, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, kreeg u de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend.

U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 23 april 2007 werd uw beroep door de RvV verworpen in zijn arrest met nummer […]. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 6 oktober 2009 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Turnhout voor verzet met geweld tegen de politie en opzettelijke verwondingen tot 3 maanden gevangenisstraf. In het verstekvonnis van 27 oktober 2011 werd u veroordeeld tot 10 maanden effectief.

Op 25 mei 2012 werd u door dezelfde rechtbank veroordeeld, gezien u een vals Irakees rijbewijs wilde inruilen voor een Belgisch rijbewijs, tot 10 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een termijn van 5 jaar voor een gedeelte van 6 maanden van de hoofdgevangenisstraf.

Op 22 mei 2015 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen wegens een ruzie tussen u en uw huisbaas over de niet betaalde huishuur, waarbij u de gaskachel uit de muur trok, een matras in brand stak, toegaf dat u een woning in brand stak van de huisbaas en opzettelijke slagen en verwondingen toebracht. U werd veroordeeld tot 1 jaar met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar voor de gehele opgelegde gevangenisstraf en probatievoorwaarden.

Op 25 maart 2021 werd u veroordeeld door het Hof van Beroep (beroep tegen het vonnis van 15 juli 2020 van de Correctionele rechtbank van Turnhout) voor het rijden onder invloed, weigeren van een ademtest, en agressie en spuwen tegen politieagenten. U werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Op 20 september 2022 werd u door de Correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden toegebracht aan uw toenmalige partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, in staat van wettelijke herhaling. U werd veroordeeld tot 15 maanden effectieve gevangenisstraf.

Op 22 november 2023 ontving het CGVS van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, organiseerde het CGVS voor u op 8 september 2025 een persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verwees daarbij naar het feit dat u al lang in België bent, dat u zich excuseerde bij de rechtbank, een schadevergoeding betaalde aan de politieagenten in het kader van het vonnis van 25 maart 2021, en dat u uw toenmalige partner louter duwde waardoor ze tegen de tafel en stoelen viel. Verder gaf u aan niet terug te kunnen naar Irak gezien u een Baathist was.

Bijkomend legt u nog een medisch attest neer inzake uw voet en ellenboog en uw bijlage 37.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 18 januari 2007. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt ***uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf****.*

Immer blijkt dat u op 20 september 2022 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Turnhout voor opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden toegebracht aan uw toenmalige partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, in staat van wettelijke herhaling. U werd veroordeeld tot 15 maanden effectieve gevangenisstraf.

Uit het vonnis blijkt dat de politie twee maal werd opgeroepen. Op 24 juni 2022 trof de politie het slachtoffer aan op het balkon met een buil aan het oog. Op 30 juni 2022 trof de politie het slachtoffer aan met een blauw oog en stelde vast uit haar relaas dat zij bang was en slagen kreeg van u. Het slachtoffer verklaarde ook dat ze het appartement niet mocht verlaten en dat u haar meerdere keren sloeg met uw vuist en ook met een riem. U ontkende alles en betwiste de feiten. U gaf aan dat er in het verleden nooit slagen zijn gevallen en dat u niet wist hoe zij aan haar verwondingen was gekomen. U werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst. Op 26 juli 2022 blijkt uit het verslag van het Vlaams centrum voor elektronisch toezicht dat het materiaal intentioneel beschadigd of gemanipuleerd werd zodat geen contact mogelijk was en u onder voorlopige hechtenis werd geplaatst.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ***ernst*** *van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

Wat betreft uw veroordeling van 20 september 2022 moet worden geconcludeerd dat de aard van de feiten aantonen dat het hier een ernstig misdrijf betreft. Ernstige slagen en verwondingen zijn immers niet zomaar gewelddaden; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent de ernst van de problematiek rond partnergeweld en oordeelde dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem te creëren waarin de daders voor alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en waarbij de slachtoffers voldoende worden beschermd (EHRM 9 juni 2009, Opuz t. Turkije, punt 145).

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld bepaalt in artikel 3, b) dat "alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven, onder de

term 'huiselijk geweld' vallen". België heeft ingestemd met dit verdrag bij wet van 1 maart 2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 9 juni 2016.

De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen.

Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (…)."

Dat het hier ontegensprekelijk om een ernstig misdrijf gaat blijkt eveneens uit de strafmaat, in casu een effectieve gevangenisstraf van 15 maanden.

De rechtbank wees erop dat de feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek tonen aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer (vonnis 20/09/2022, p.8). De ernst van de feiten wordt verzwaard door het herhaald karakter en het gegeven dat ze werden gepleegd binnen de beslotenheid van de relatie. De rechtbank voegde nog toe dat het uittreksel uit het strafregister 18 eerdere veroordelingen vermeldt waaronder 4 correctionele veroordelingen onder meer ook voor geweldsdelicten ten aanzien van personen. Het reeds beladen strafrechtelijk verleden heeft u thans niet belet om opnieuw strafbare feiten te plegen. Bovendien doet uw ontvluchting na de onttrekking aan uw voorlopige hechtenis onder de modaliteit van het elektronisch toezicht twijfelen aan uw oprechtheid.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u uw effectieve gevangenisstraf heeft uitgezeten zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p.7). U stelde dat u uiteindelijk twee jaar en tien maanden effectief in de gevangenis vastzat en de laatste zes maanden van uw straf vervroegd vrij kwam, omdat u zich goed gedragen had in de gevangenis (CGVS, p.7).

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.

In het onderhavige geval is de Commissaris-Generaal, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, van mening dat, ondanks de uitvoering van uw straf, het gegeven dat u aanhaalt dat u de gevangenis zes maand vroeger mocht verlaten daar u zich goed gedragen had, dat u sindsdien geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft en gestopt bent met alcohol drinken (CGVS, p.7, 8), de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen.

Niet in het minst omdat het u tot op de dag van vandaag nog steeds aan enig schuldinzicht ontbreekt, laat staan berouw. Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van de heroverwegingsprocedure stelt u namelijk dat er niets gebeurd is en dat ze na een duw van u tegen de tafel en stoelen viel en op die manier haar verwondingen opliep (CGVS, p.6, 7).

Gezien de aard van de feiten die hierboven reeds werd aangehaald, de gevolgen voor de slachtoffers, het herhaaldelijk karakter van de feiten en het gegeven dat ze werden gepleegd binnen de beslotenheid van de relatie, en de strafmaat kan er niet worden geconcludeerd dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet niet op u van toepassing zou zijn.

*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf.*

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat u door de Correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld voor bovenstaande misdrijven.

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen**.*

Waar u aanhaalde dat u reeds lang in België bent (CGVS, p.5, 6), dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u ernstig misdrijven heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar u aanhaalde dat u zich excuseerde voor de feiten tegen de politie en een schadevergoeding betaalde, verhindert dit in casu evenmin dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming en uw beschermingsstatus hierom wordt ingetrokken. Bovendien gaat het in deze beslissing over de feiten ten aanzien van uw toenmalige partner.

Wat betreft de feiten ten aanzien van uw toenmalige partner voegde u louter toe dat ze viel na een duw van u. Zoals eerder vermeld blijft u uw onschuld volhouden en kent u geen enkele vorm van berouw (CGVS, p.6, 7).

Bovenstaande zaken doen geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke redenen een beletsel kunnen vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Irak moet worden opgemerkt dat deze elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat uw subsidiaire beschermingsstatus niet ingetrokken dient te worden omwille van uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven. Deze zaken worden echter wel meegenomen in het hiernavolgend terugleidingsadvies.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, namelijk uw bijlage 37 en een medisch attest inzake uw voet en ellenboog, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband moet er worden gewezen op het feit dat het CGVS geen geloof hechtte aan de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en u de vluchtelingenstatus weigerde. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. U brengt geen elementen aan die deze vastgestelde ongeloofwaardigheid kan weerleggen.

U beperkt zich immers tot de loutere herhaling dat u bij terugkeer problemen zou kennen daar u een Baathist was (CGVS, p.5-6), hetgeen u reeds aanhaalde en al ongeloofwaardig werd verklaard.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op https:// www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247 of https://www.refworld.org) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024 of https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

*Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of https://www.cgvs.be/nl). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.*

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 inwoners.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang wegens haar oliereserves. De algemene situatie wordt er in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die op hun beurt verdeeld zijn langs de partijgrenzen van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Koerdische Democratische Partij (KDP) als gevolg van een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de gebieden die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR), worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum in oktober 2017 de controle over de hele provincie heeft opgeëist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrek aan samenwerking en verwarring over de taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnischreligieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door overheidstroepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten, zoals oliesmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn verder opgelopen door het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden wordt gevoerd in de betwiste gebieden. De Turkmenen van hun kant vrezen te worden gemarginaliseerd in het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Volgens het laatste rapport van EUAA van mei 2024 inzake de veiligheidssituatie in Irak, is ISIS via een aantal voorposten nog steeds aanwezig in de provincie, die belangrijk is voor haar bevoorradingslijnen. De groep slaagt erin zich in de bergen te handhaven wegens de obstakels die ze vormen voor de veiligheidsactoren, hetgeen resulteert in een zekere bewegingsvrijheid. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk verminderd, waardoor de strijders meestal aanvallen uitvoeren met lichte wapens of geïmproviseerde bommen (IED's).

Over de periode van 1 januari 2024 tot 31 mei 2025 kunnen we zien dat ISIS gedurende heel 2024 regelmatig aanvallen uitvoerde, waarschijnlijk als gevolg van een gedeeltelijk veiligheidsvacuüm dat werd veroorzaakt door coördinatieproblemen tussen de verschillende veiligheidsactoren. Sinds januari 2025 neemt het aantal aanvallen echter af.

De doelwitten van deze aanvallen zijn onder meer leden en faciliteiten van de ISF en de PMF, verspreid over verschillende districten zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Bij deze aanvallen vielen ook burgerslachtoffers. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder IED-aanvallen, aanslagen op prominente leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermoedelijke medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mukhtars. De ISF zetten hun antiterroristische operaties voort, met name door middel van luchtaanvallen en grondoperaties in de districten Dibis, Wadi Zghaytoun en Wadi Al-Shay.

In de hele provincie Kirkuk vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 31 mei 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. IOM meldt 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die sindsdien zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 ontheemden uit de provincie Kirkuk zijn. Afgezien van duurzame hervestiging op de plaats waar ze zijn ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking zijn enkele van de redenen die worden opgegeven om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een obstakel vormen voor de terugkeer van ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Wat betreft de "*MIDDELEN*" voert verzoeker aan dat "*NIET VOLDAAN* [is] *AAN ARTIKEL 55/4, § 1, C) VREEMDELINGENWET*"

Verzoeker geeft vooreerst een korte theoretische toelichting.

Wat betreft de toepassing *in casu* laat hij vervolgens het volgende gelden:
"*Verzoeker meent dat het CGVS bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) Vreemdelingenwet onvoldoende rekening hield met zijn individuele situatie en de verzachtende omstandigheden.*
Voorafgaand wenst verweerder te benadrukken dat hij zich er ten volle van bewust is dat elke vorm van geweld, inclusief zijn eigen handelingen, onaanvaardbaar is. Hij erkent dat dit nooit had mogen gebeuren en toont berouw voor deze daden.
Het CGVS beweert ten onrechte dat het aan verzoeker 'tot op de dag van vandaag nog steeds aan schuldinzicht ontbreekt, laat staan berouw' (stuk 2, pag. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde verzoeker zijn handelingen uit en gaf hij enige context, maar zonder daarmee zijn handelingen te willen minimaliseren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal begrijpen dat dit een uiterst moeilijke oefening is; wanneer iemand een context probeert te geven waarin dergelijke feiten plaatsvonden, lijkt het al zeer snel dat die persoon de feiten niet ernstig acht of de schuld naar de andere partij verschuift. Dit is uiteraard geenszins de bedoeling van verzoeker.
Het CGVS beperkt haar motivering vrijwel uitsluitend op basis van een theoretische uiteenzetting over de ernst van partnergeweld en de gevolgen voor het slachtoffer. Zij houdt daarbij geen rekening met de specifieke context waarin de feiten zich afspeelden. Verzoeker wenst dan ook een volledig beeld te geven van het feitenrelaas.
Uit het feitenrelaas blijkt echter dat de oplopende ruzie tussen het koppel op zekere hoogte wederzijds was. Zo brak de partner van verzoeker diens vinger, waarop verzoeker dan weer agressief reageerde. Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout blijkt daarnaast duidelijk dat

alcohol een bijzonder grote en kwalijke rol speelde in de gewelddaden van beide partners. Onder invloed van de alcohol escaleerden de ruzies en sloegen verbale confrontaties helaas over in fysieke daden. Ook de eerdere veroordelingen van verzoeker vinden hun oorzaak in het alcoholmisbruik. Verzoeker begrijpt inmiddels dat dit niet door de beugel kan, en drinkt al bijna drie jaar lang geen alcohol meer.
In de beslissing van het CGVS wordt vrijwel niet verwezen naar deze alcoholproblematiek tijdens de feiten, noch naar het feit dat verzoeker inmiddels vrijwel drie jaar nuchter is. Naast het feit dat verzoeker duidelijk zich tracht te integreren in de maatschappij, maakt dit duidelijk dat hij wel degelijk schuldbesef heeft en zijn problematieken aanpakt.
Verzoeker meent dat het CGVS daarnaast onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij zijn straf heeft uitgezeten. Het CGVS beschrijft op theoretische wijze immers correct dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de betrokkene zijn straf heeft uitgezeten, doch dat dit slechts één element is. Er moet gekeken worden naar het soort handeling, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van betrokkene gedurende deze periode na de feiten en het berouw dat hij vertoont.
Het CGVS past dit vervolgens echter onvoldoende toe. Zij baseert de beslissing vrijwel uitsluitend op de foutieve aanname dat verzoeker geen berouw toont.
Verzoeker werd inderdaad veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100,00 euro (te verhogen met de opdeciemen). Bij het opleggen van deze straf hield de rechtbank rekening met het feit dat ze verzoeker voldoende bewust wilde maken van het feit dat partnergedrag onaanvaardbaar is. Verzoeker ging niet in hoger beroep tegen het vonnis maar zat zijn straf uit. Hij verklaart 6 maanden vervroegd te zijn vrijgelaten wegens zijn goede gedrag in de gevangenis.
Nog belangrijker is het feit dat verzoeker ook moreel het vonnis ter harte nam. De rechtbank van eerste aanleg benadrukt in het vonnis dat gekozen werd voor een effectieve gevangenisstraf om een gepast signaal te versturen naar verzoeker, met name om hem het ontoelaatbare van zijn handelen te doen inzien en hem tevens aan te zetten in de toekomst zich te onthouden van dergelijke feiten. Deze straf had zijn effect.
Verzoeker meent met andere woorden dat, rekening houden met alle elementen en omstandigheden waarin de feiten waarvoor hij werd veroordeeld zich afspeelden, niet voldaan is aan de definitie van 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 55/4, 81, c) Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en laat dienaangaande het volgende gelden:
"*A. Hoorplicht*
[…]
Verzoeker voert aan niet nuttig of kwalitatief te zijn verhoord. Zoals het CGVS bij aanvang van het interview juist aangeeft, kaderde het interview binnen een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus naar aanleiding van de veroordeling voor een (potentieel) ernstig misdrijf.
Het CGVS stelt doorheen het interview vervolgens meer dan zestig vragen, maar slechts een vijftal van deze vragen hebben betrekking op de veroordelingen van verzoeker; van deze vijf vragen hebben amper twee(!) betrekking op de veroordeling wegens slagen en verwondingen aan zijn voormalig partner. Deze vragen waren bovendien bijzonder summier en oppervlakkig.
Verzoeker werd met andere woorden niet kwalitatief bevraagd over deze veroordeling. Het feit dat juist op basis van deze veroordeling zijn subsidiair statuut thans wordt ingetrokken zonder dat hem gevraagd werd hier uitgebreid op in te gaan, is in strijd met het recht om zijn standpunt op ene nuttige wijze te doen kennen.

B. Materiële motiveringsplicht
[…]
In casu meent verzoeker dat zijn verklaringen tijdens het interview in de beslissing tot intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut verkeerd worden voorgesteld. De enkele keren dat hem in het algemeen iets gevraagd werd over de veroordeling voor het toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn voormalig partner, probeert verzoeker immers uit te leggen waarom hij deze handelingen op dat moment had gesteld, zonder dat hij de feiten wilde ontkennen of minimaliseren. Zoals herhaaldelijk gesteld ontbreekt het verzoeker niet aan enig schuldinzicht. Dit verklaart hij tevens tijdens het interview: op de vraag 'wat vindt u nu van wat u allemaal gedaan heeft', zegt verzoeker dat hij spijt 'en veel excuses' heeft. Tegen de rechter en tegen ene meneer Bram heeft hij 'direct zijn excuses gedaan'. Vroeger besefte hij niet goed wat hij deed, maar dat doet hij nu wel. Daarom is hij ook gestopt met drinken.
Verzoeker meent met andere woorden dat de motivering bij de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS niet overeenstemt met de werkelijkheid. De beslissing is bijgevolg in strijd met de materiële motiveringsplicht.

C. Redelijke termijn
Het CGVS deelt in haar beslissing spontaan mee dat zij op 22 november 2023 van de Dienst Vreemdelingenzaken een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ontving. Het CGVS nam pas op 30 oktober 2025 haar beslissing. De beslissing van het CGVS wordt uitsluitend gebaseerd op één veroordeling, met name de veroordeling door de rechtbank eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout van

20 september 2022. Het relevante feit speelde zich met andere woorden meer dan drie jaar voor de datum van beslissing af.
Bij de beoordeling van het al dan niet redelijke karakter van de termijn moet steeds rekening worden gehouden met de complexiteit van de zaak, de houding van de partijen en het belang van de zaak voor de partijen.9
In casu is het dossier niet bijzonder complex. Het CGVS baseert haar beslissing voornamelijk op één strafrechtelijke veroordeling. Zij had naar alle waarschijnlijkheid al kennis van deze veroordeling op het moment dat de Dienst Vreemdelingenzaken in 2023 verzocht om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Het administratief dossier is voor het overige enkel aangevuld met zes andere veroordelingen, en het verhoor van 2006. Dit laatste document is voor dit dossier overigens weinig pertinent.
De lange duur van het onderzoek is daarenboven uitsluitend te wijten aan de houding van het CGVS. Verzoeker meent dat het CGVS in dit dossier lange tijd heeft stilgezeten of getalmd. Een bestuur moet zich overigens zo organiseren dat het zijn bevoegdheden kan uitoefenen binnen een redelijke termijn; organisatorische moeilijkheden kunnen de overschrijding van de redelijke termijn met andere woorden niet rechtvaardigen. Dit principe werd reeds expliciet toegepast in vreemdelingenzaken."

2.2. Verweerder legt een aanvullende nota van 22 april 2026 neer, waarmee hij middels URL landeninformatie inzake de actuele veiligheidssituatie in Irak bijbrengt.

Beoordeling

3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Het beroep van verzoeker is gericht tegen de beslissing "*intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus*" van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 30 oktober 2025, waarbij steunend op oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet verzoekers subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken.

5.1. De inhoud van het voormelde oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet is opgenomen in artikel 19, §1, b) *juncto* artikel 17, §1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347).

"*De artikelen 52/4, tweede lid (weigering van de vluchtelingenstatus omdat de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving of kan worden beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid), 55/2 (weigering van de vluchtelingenstatus wegens uitsluitingsgronden), 55/3 (opheffing van de vluchtelingenstatus), 55/3/1 (intrekking van de vluchtelingenstatus), 55/4 (weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens uitsluitingsgronden), 55/5 (opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus) en 55/5/1 (intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus) van de wet worden opgeheven. De inhoud van deze artikelen is voortaan te vinden in respectievelijk de artikelen 14, lid 2, 12, 11, 14, 17, 16 en 19 van Verordening (EU) 2024/1347.*
De bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel, is terug te vinden in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 9° tot 14° en is zowel toepasselijk op dossiers ingediend voor 12 juni 2026 als op dossiers ingediend vanaf 12 juni 2026 (op grond van artikel 57/11/1, § 2 van de wet)." (*Parl.St. Kamer 2025-2026*, nr. 56-1401/001, p. 59)

5.2. De Raad wijst erop dat Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is.

Artikel 79, lid 3 van deze verordening bepaalt evenwel dat deze verordening van toepassing is op de procedure tot intrekking van de internationale bescherming indien het onderzoek met het oog op de intrekking van de internationale bescherming is begonnen op of na 12 juni 2026.

Indien het onderzoek met het oog op de intrekking van de internationale vóór 12 juni is begonnen, valt de procedure inzake intrekking van de internationale bescherming onder Richtlijn 2013/32/EU (de Procedurerichtlijn).

Aangezien *in casu* het onderzoek met het oog op de intrekking van de internationale bescherming voor 12 juni 2026 is begonnen, blijft de procedure beheerst door de Procedurerichtlijn en de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

5.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 rechtstreeks van toepassing.

6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat destijds de omzetting vormde van artikel 19, lid 2 van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU, bepaalt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in:*
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;".

Oud artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"*Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4*."

De bestreden beslissing omvat aldus twee onderdelen.

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet is opgeheven bij artikel 55 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (hierna: wet van 16 juni 2026). De inhoud van dit artikel is voortaan te vinden in artikel 19 van Verordening (EU) 2024/1347. De bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel, is terug te vinden in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 9° tot 14° en is zowel toepasselijk op dossiers ingediend voor 12 juni 2026 als op dossiers ingediend vanaf 12 juni 2026 (op grond van artikel 57/11/1, § 2 van de wet) (*Parl.St*. Kamer 2025-26, nr. 56-1401/001, p. 59).

Het oude artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet komt inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 19, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 57/6, § 1, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 19, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt:
"*1. De beslissingsautoriteit trekt de subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in indien:*
[…]
b) die onderdaan van een derde land of staatloze, nadat hem of haar de subsidairebeschermingsstatus is verleend, overeenkomstig artikel 17 van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;".

Artikel 57/6, § 1, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet stelt:
"*§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
[…]
14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 19, lid 1, b), van die Verordening;".

7. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van oud artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker *in casu* veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"*§1 Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:* […]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;".

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 53 van de wet van 16 juni 2026. De inhoud van dit artikel is voortaan te vinden in artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347 (*Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1401/001, p. 59).

Artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 luidt als volgt:
"*1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze:*
[…]
b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;".

Het oude artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, dat diende ter omzetting van artikel 17, lid 1, b) van de inmiddels ingetrokken Richtlijn 2011/95/EU, komt inhoudelijk overeen met het thans rechtstreeks toepasselijke artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

Derhalve blijft de rechtspraak van het Hof van Justitie over artikel 17, lid 1, b) van Richtlijn 2011/95/EU relevant voor de uitlegging van artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347. In die zin kan nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake deze uitsluitingsgrond.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de voormalige Richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest "*Shajin Ahmed"* stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid*., § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid*., §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (*ibid*., §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR*" (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019).

Bovendien stelt artikel 17, lid 4 van Verordening (EU) 2024/1347 uitdrukkelijk dat, wanneer de beslissingsautoriteit, op basis van een beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde misdrijven of handelingen en van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon, rekening houdend met alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen en de situatie van die persoon kenmerken, heeft vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden als bedoeld in lid 1 of 2 van toepassing zijn, de beslissingsautoriteit de verzoeker uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren.

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

In casu ligt de bewijslast bij verweerder die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient verweerder een zorgvuldig onderzoek te voeren.

8. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van volgende omstandige redengeving, waarbij rekening wordt gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen voor het eventuele behoud van zijn status:
"*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*
Wat betreft uw veroordeling van 20 september 2022 moet worden geconcludeerd dat de aard van de feiten aantonen dat het hier een ernstig misdrijf betreft. Ernstige slagen en verwondingen zijn immers niet zomaar gewelddaden; ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.
Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.
Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent de ernst van de problematiek rond partnergeweld en oordeelde dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem te creëren waarin de daders voor alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en waarbij de slachtoffers voldoende worden beschermd (EHRM 9 juni 2009, Opuz t. Turkije, punt 145). Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld bepaalt in artikel 3, b) dat "alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven, onder de term 'huiselijk geweld' vallen". België heeft ingestemd met dit verdrag bij wet van 1 maart 2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 9 juni 2016.
De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen.
Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ook de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.
In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (…)."
Dat het hier ontegensprekelijk om een ernstig misdrijf gaat blijkt eveneens uit de strafmaat, in casu een effectieve gevangenisstraf van 15 maanden.
De rechtbank wees erop dat de feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek tonen aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer (vonnis 20/09/2022, p.8). De ernst van de feiten wordt verzwaard door het herhaald karakter en het gegeven dat ze werden gepleegd binnen de beslotenheid van de relatie. De rechtbank voegde nog toe dat het uittreksel uit het strafregister 18 eerdere veroordelingen vermeldt waaronder 4 correctionele veroordelingen onder meer ook voor geweldsdelicten ten aanzien van personen. Het reeds beladen strafrechtelijk verleden heeft u thans niet belet om opnieuw strafbare feiten te plegen. Bovendien doet uw ontvluchting na de onttrekking aan uw voorlopige hechtenis onder de modaliteit van het elektronisch toezicht twijfelen aan uw oprechtheid.
Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.
Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u uw effectieve gevangenisstraf heeft uitgezeten zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p.7). U stelde dat u uiteindelijk twee jaar en tien maanden effectief in de gevangenis vastzat en de laatste zes maanden van uw straf vervroegd vrij kwam, omdat u zich goed gedragen had in de gevangenis (CGVS, p.7).
In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om

te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.
Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.
In het onderhavige geval is de Commissaris-Generaal, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, van mening dat, ondanks de uitvoering van uw straf, het gegeven dat u aanhaalt dat u de gevangenis zes maand vroeger mocht verlaten daar u zich goed gedragen had, dat u sindsdien geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft en gestopt bent met alcohol drinken (CGVS, p.7, 8), de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen.
Niet in het minst omdat het u tot op de dag van vandaag nog steeds aan enig schuldinzicht ontbreekt, laat staan berouw. Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van de heroverwegingsprocedure stelt u namelijk dat er niets gebeurd is en dat ze na een duw van u tegen de tafel en stoelen viel en op die manier haar verwondingen opliep (CGVS, p.6, 7).
Gezien de aard van de feiten die hierboven reeds werd aangehaald, de gevolgen voor de slachtoffers, het herhaaldelijk karakter van de feiten en het gegeven dat ze werden gepleegd binnen de beslotenheid van de relatie, en de strafmaat kan er niet worden geconcludeerd dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet niet op u van toepassing zou zijn.
Uit de elementen in het dossier blijkt dat u ***individuele verantwoordelijkheid*** *draagt voor dit misdrijf.*
Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat u door de Correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld voor bovenstaande misdrijven.
Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. ***De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen****.*
Waar u aanhaalde dat u reeds lang in België bent (CGVS, p.5, 6), dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u ernstig misdrijven heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.
Waar u aanhaalde dat u zich excuseerde voor de feiten tegen de politie en een schadevergoeding betaalde, verhindert dit in casu evenmin dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming en uw beschermingsstatus hierom wordt ingetrokken. Bovendien gaat het in deze beslissing over de feiten ten aanzien van uw toenmalige partner.
Wat betreft de feiten ten aanzien van uw toenmalige partner voegde u louter toe dat ze viel na een duw van u. Zoals eerder vermeld blijft u uw onschuld volhouden en kent u geen enkele vorm van berouw (CGVS, p.6, 7).
Bovenstaande zaken doen geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke redenen een beletsel kunnen vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.
Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Irak moet worden opgemerkt dat deze elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat uw subsidiaire beschermingsstatus niet ingetrokken dient te worden omwille van uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven. Deze zaken worden echter wel meegenomen in het hiernavolgend terugleidingsadvies.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker brengt geen elementen bij waardoor zou kunnen worden besloten dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout (vonnis van 22 september 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), niet zouden moeten worden gekwalificeerd als een ‘ernstig misdrijf’.

Wat betreft de ernst van de feiten kan nuttig worden verwezen naar de volgende bewoordingen in het vonnis van 22 september 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout:
"*De feiten getuigen van een agressieve ingesteldheid bij beklaagde A. en tonen een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van burgerlijke partij R.. Burgerlijke partij R. bevond zich als vluchteling uit Oekraïne in een kwetsbare situatie aangezien zij geen kennis had van de in België gangbare talen en buiten beklaagde A. geen andere personen kende in België. Beklaagde A. schond hierbij meermaals het vertrouwen dat burgerlijke partij R. in hem als partner mocht hebben. De ernst van de feiten wordt verzwaard door het herhaald karakter en het gegeven dat ze werden gepleegd binnen de beslotenheid van de relatie tussen partijen.*
Het uittreksel uit het strafregister gevoegd aan het strafdossier vermeldt 18 eerdere veroordelingen, waaronder vier correctionele veroordelingen onder meer ook voor geweldsdelicten ten aanzien van personen. Het reeds beladen strafrechtelijk verleden heeft beklaagde niet belet om thans opnieuw strafbare feiten te plegen. Omwille van eerdere veroordelingen tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden komt beklaagde niet meer in aanmerking voor een gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van straf (artikel 8 51 lid 2 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie)."

Waar verzoeker meent dat verweerder bij de beoordeling of er sprake is van "*een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet*" onvoldoende rekening hield met zijn individuele situatie en de verzachtende omstandigheden, blijkt nochtans uit de voormelde motivering in de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk heeft rekening gehouden met de factoren die volgden op de door verzoeker gepleegde feiten.

Ondanks de uitvoering van zijn straf, het gegeven dat hij de gevangenis zes maanden vroeger mocht verlaten omwille van goed gedrag, dat hij sindsdien geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft en gestopt is met alcohol drinken (NPO, p. 7-8), was verweerder van mening dat de ernst van de gepleegde feiten vaststond op het moment van de bestreden beslissing. Verweerder wijst er in dit verband terecht op dat verzoeker nog steeds geen schuldinzicht of berouw toonde, gezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat er niets gebeurd is en dat zijn partner na een duw van verzoeker tegen de tafel en stoelen viel en op die manier haar verwondingen opliep (NPO, p. 6-7).

Verzoeker betwist in het verzoekschrift dat hij geen schuldinzicht en berouw zou hebben. Hij wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zijn handeling uitlegde en enige context gaf, zonder daarmee zijn handelingen te willen minimaliseren. Hij stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat de oplopende ruzie tussen het koppel op zekere hoogte wederzijds was, met name dat verzoekers partner zijn vinger brak, waarop verzoeker agressief reageerde. Hij wijst er verder op dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout blijkt dat alcohol een bijzonder grote en kwalijke rol speelde in de gewelddaden van beide partners. Hij legt uit dat de ruzies onder invloed van alcohol escaleerden en de verbale confrontaties helaas overgingen in fysieke daden. Hij wijst erop dat ook zijn eerdere veroordelingen hun oorzaak vinden in alcoholmisbruik, stelt te begrijpen dat dit niet door de beugel kan en geeft aan dat hij al bijna drie jaar geen alcohol meer drinkt.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden geen schuldinzicht, noch berouw toont. Verzoeker tracht de feiten waarvoor hij op 20 september 2022 veroordeeld werd door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout te minimaliseren door ze in een door hem geschetste context van een oplopende ruzie tussen een koppel te plaatsen, zijn ex-partner eveneens gewelddadige handelingen toe te schrijven en zich te verschuilen achter voormalig alcoholmisbruik. Hiermee gaat hij er geheel aan voorbij dat hij op 20 september 2022 werd veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden toegebracht aan zijn toenmalige partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, in staat van wettelijke herhaling, en werd veroordeeld tot 15 maanden effectieve gevangenisstraf.

Door de feiten voor te stellen als een wederzijds conflict, gaat hij eraan voorbij dat zijn voormalige partner als burgerlijke partij is opgetreden en dat haar vorderingen als ontvankelijk en gegrond werden verklaard. Het vonnis van 20 september 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout stelt met betrekking tot de vordering van zijn toenmalige partner onder meer het volgende:
"*Het staat vast dat de thans lastens beklaagde bewezen verklaarde feiten, rekening houdend onder meer met de aard, de ernst en het herhaald karakter ervan en de hoedanigheid van beklaagde als partner op het ogenblik van de feiten ernstige traumatische gevolgen hadden voor burgerlijke partij R., die als Oekraïense vluchteling de taal en het land niet kende, en een ernstige impact hadden op haar welzijn en vertrouwen.*
De foto's en het medisch attest van de spoedarts naar aanleiding van de laatste tussenkomst van de politie tonen diverse verwondingen als gevolg van het door beklaagde A. gepleegde geweld (stuk 1 kaft algemeen - stuk 2 burgerlijke partij R.). De spoedarts attesteerde dat deze verwondingen aanleiding gaven tot een volledige werkonbekwaamheid vanaf 30 juni 2022 tot en met 8 juli 2022."
Met zijn betoog in het verzoekschrift miskent verzoeker het slachtofferschap van zijn ex-partner en tracht hij zijn eigen verantwoordelijkheid te relativeren. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift de feiten voorstelt in de

context van een ruzie tussen een koppel, getuigt bijgevolg niet van een werkelijk besef van de laakbaarheid van zijn handelen.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geen schadevergoeding aan zijn toenmalige partner heeft betaald en dat hij zich enkel heeft geëxcuseerd tegen de rechter en meneer B. ("*Moest u ook schadevergoeding betalen aan uw huisbaas of partner?*", "*Mijn partner werd twee of drie keer een brief gestuurd. Hoeveel moest ik betalen? Ze heeft niet gereageerd. De rechtbank stuurde een brief en ze reageerde niet*.", "*Dus doen moest u haar niets betalen?*", "*Nee. Als er niets gebeurd is. Als ze valt*.", "*Maar u heeft geduwd?*", "*Ja, maar ze draaide mijn vinger en die was gebroken. Weet je hoe groot ze is? 1m82. Ze komt tot hier (vz toont met hand). Door de pijn duwde ik. Ze viel tegen de stoel. En nog keer zelf paar keer tegen de grond*.", "*Wat vindt u nu van wat u allemaal gedaan heeft?*", "*Spijt. Ik heb veel excuses. Tegen de rechter en meneer Bram. Ik heb direct excuses gedaan. Ik besefte het vroeger niet, maar nu wel. Vroeger is vroeger. Ik wist niets over de wet. Nu weet ik alles. Nu ben ik braaf. Vroeger drinken, maar nu drink ik niets meer. Alcohol is gedaan.*" – NPO, p. 7). Nochtans werd verzoeker blijkens het vonnis van 20 september 2022 veroordeeld tot "*het betalen aan burgerlijke partij L.R. van een definitieve schadevergoeding wegens vermengde materiële en morele schade ten bedrage van € 1.750,00*". Verzoekers houding getuigt allerminst van schuldinzicht voor de feiten waarvoor hij veroordeeld werd bij vonnis van 20 september 2022.

Zo verzoeker er in het verzoekschrift verder op wijst dat hij ten tijde van de feiten onder invloed van alcohol verkeerde, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat hij voor deze feiten strafrechtelijk werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vijftien maanden, bovendien in staat van wettelijke herhaling. Alcoholgebruik kan de gepleegde feiten niet rechtvaardigen, noch de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker voor zijn gewelddadig handelen opheffen of verminderen. Dat verzoeker zich hierop blijft beroepen ter verklaring van zijn gedrag, bevestigt veeleer dat hij de oorzaak van zijn veroordeling buiten zichzelf zoekt en nalaat de verantwoordelijkheid voor zijn handelen op te nemen. Dat verzoeker beweert inmiddels reeds drie jaar geen alcohol meer te drinken, doet hieraan geen afbreuk. Hoewel dit - indien waarachtig want niet gestaafd door enig begin van bewijs – in zijn hoofde een positieve evolutie kan zijn, neemt dit niet weg dat verzoeker de feiten waarvoor hij werd veroordeeld nog steeds in belangrijke mate verklaart en tracht te verschonen vanuit zijn toenmalig alcoholmisbruik.

Waar verzoeker wijst op zijn integratie, dient opgemerkt te worden dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Zo verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat verweerder doorheen het persoonlijk onderhoud meer dan zestig vragen heeft gesteld, maar dat slechts een vijftal van deze vragen betrekking hebben op de veroordelingen van verzoeker en slechts twee betrekking hebben op de veroordeling wegens slagen en verwondingen aan zijn partner, toont hij niet aan dat hij niet voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, de omstandigheden waarin deze zich volgens hem hebben voorgedaan en de evolutie van zijn gedrag sindsdien. Bovendien bevestigde verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud dat alles duidelijk was voor hem en dat hij alles had kunnen vertellen ("*Ik heb geen verdere vragen meer. Heeft u nog vragen of opmerkingen?*", "*Voor mij was alles duidelijk*.", "*Heeft u de tolk goed begrepen?*", "*Ja*", "*Heeft u het gevoel dat u alles kon vertellen dat u wenste te vertellen?*", "Ja" – NPO, p. 8-9). Dat verweerder niet meer vragen heeft gesteld over de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout bij vonnis van 22 september 2022 dienen te worden gekwalificeerd als een 'ernstig misdrijf'. De feiten waren ingevolge deze veroordeling als bewezen verklaard en behoefden *an sich* voor de beoordeling ervan geen verder onderzoek door verweerder.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, concludeert de Raad in navolging van verweerder dat de opzettelijke slagen en verwondingen als ernstig misdrijf moeten worden aangemerkt.

9. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, merkt de Raad op dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen het onderzoek naar de geldigheid van de eerder bekomen subsidiaire beschermingsstatus moet worden afgerond.
Evenmin bestaat er in hoofde van de commissaris-generaal een verplichting om af te zien van het nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer dit onderzoek niet binnen een redelijke of vooraf bepaalde termijn zou geschieden. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij benadeeld zou zijn door de duur van de heroverwegingsprocedure. Door dit feit genoot hij immers langer subsidiaire bescherming en werd hij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van de redenen voor het behoud van zijn status. Bijgevolg wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd.

10. Gelet op het voorgaande, dient in toepassing van artikel 19, lid 1, b) *juncto* artikel 17, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347 te worden besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

11. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit oud artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van oud artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Huidig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet bepaalt:
"*§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
[…]
14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 19, lid 1, b), van die Verordening;".

Verweerder heeft in de bestreden beslissing een uitgebreid advies gegeven inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; dit betreft echter een advies dat in de voorliggende procedure niet kan worden aangevochten. Verzoeker kan het advies dat de commissaris-generaal op grond van voormelde bepaling verstrekte *in casu* niet aanvechten.

De Raad verwijst te dezen ten overvloede naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: "*Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling*" (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het advies, verstrekt door de commissaris-generaal, is in het kader van onderhavige beroepsprocedure aldus hoe dan ook niet aanvechtbaar.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 19, lid 1, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT W. MULS